З серії «Мої клієнти»

ПОРТРЕТ НАКЛЕПНИКА

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

перець

№ 12 (503). РІК ВИДАННЯ XXIII Ціна 10 коп. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1963

Деякі колгоспно-радгоспні управління засипають колгоспи та радгоспи сотнями інструкцій, директив, вказівок.

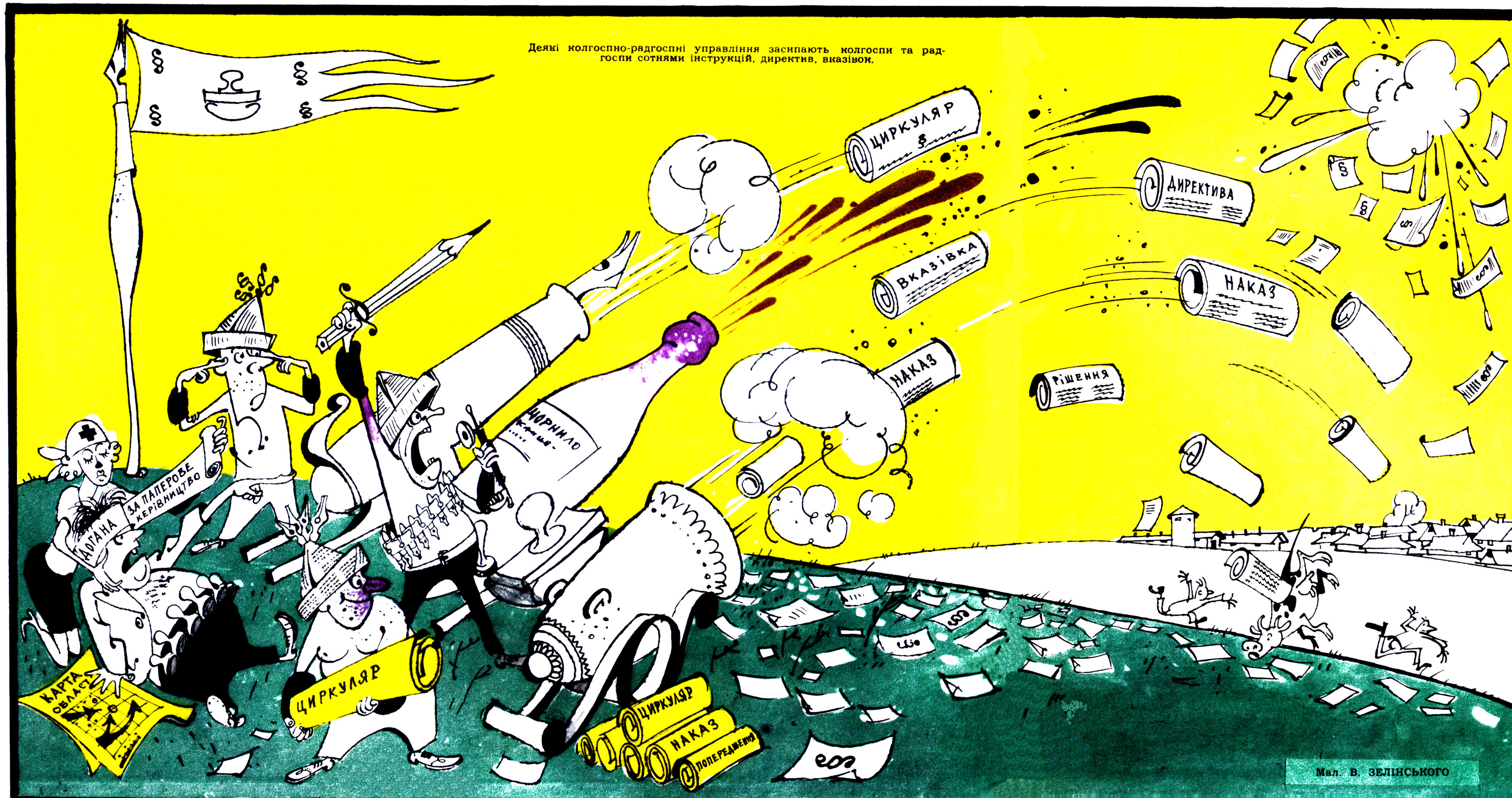

Бомбардують...

Виставка Ширнетреба

СВОЯ «ІНДИВІДУАЛЬНІСТЬ»

Коли дивишся на шафи львівської меблової фірми «Карпати», хочеться скомандувати:

— Зліва направо по росту шикуйсь!..

Воно й не дивно, шафи цієї фірми дуже оригінальні: одна вища за інші, друга нижча, третя товста, четверта худенька і т. д. Словом, у кожної є своя «індивідуальність». Породжені ці «індивідуальності» тим, що шафи тут ліплять з значними відхиленнями від стандартних розмірів. Ось через це недавно з 364 шаф було забраковано 325.

Хоч шафи ті нікому непотрібні і магазинам заборонено приймати їх у продаж, фірменна фабрика № 3 недавно знову відвантажила кілька сот цих нестандартних меблів. Нині стало відомо, що всі випущені партії шаф без будь-яких втрат повернулися на свою базу. Втрачає на цьому тільки авторитет фірми.

ПИРІЖКИ ДЛЯ РО́БОТІВ

Чавунні бублики й пиріжки випускає Дубнівський ливарно-механічний завод Ровенського облмісцевпрому. Хоч поверхня у них шорстка, а лінії окружності криві, зате всередині них майстерно запечені шматки глини з ливарних форм. Фантастичним роботам ці чавунні бублики й пиріжки були б, безумовно, по зубах. Оскільки ж роботи поки що існують хіба у фантастичних творах, ці виливки збути нікому. Вже директор заводу О. Саган наказав іменувати їх конфорками для плит, але й це не допомогло: покупці справедливо вирішили, що, коли це не бублики і не пиріжки для роботів, то, виходить, стопроцентна халтура.

В. ГАВРИЛОВ,
ст. інспектор по якості промислових товарів.

м. Львів.

ХРОНІКА ВИСТАВКИ

ВИСОКОЯКІСНІ ДРОВА у вигляді стільців 1-го сорту випускає Лубенська мебльова фабрика, Полтавської області. Сільрада Малих Кринок придбала для клубу 20 стільців цієї фабрики. Не встигли їх довезти до клубу, як вони порозсипалися. Купу дров замість стільців придбав і Малокринківський будинок піонерів. Ці дрова мають ще одну, так би мовити, рису: ніхто не береться знову ліпити з них стільці.

ЩОБ ВИКИНУТИ ЧОЛОВІЧІ ТУФЛІ НА СМІТНИК, їх треба одягнути лише раз. Туфлі ці, скажемо для ясності, повинні мати марку Кременчуцької взуттєвої фабрики № 15. У них є одна загадкова властивість: протягом одного дня перетворюватись з новеньких на старенькі. Тільки їх одягнеш, як з шкіри починає осипатися фарба. Спочатку на носках, а там і далі. За кілька годин туфлі вже скидаються на заношені постоли. Свій виробничий секрет кременчуцькі бракороби досі тримають у цілковитій таємниці.

НОВУ МЕТРИЧНУ СИСТЕМУ запроваджено на Київській взуттєвій фабриці № 4. Але взуттєвики, видно, ще не опанували новинки і тому шиють, як кому заманеться. От і виходять з фабричних воріт чоловічі черевики, які не лізуть ні на які ноги. Підошви і ранти у них різної товщини, задники так натягнуті, що аж вкриваються зморшками, підбори вужчі, ніж треба. Правда, ці черевики важко побачити: вони не люблять довго мандрувати, на білий світ дивитись і себе показувати. Вони швиденько повертаються на фабрику. Але не порожняком. От і недавно повернулося з подорожі у м. Первомайськ 20 пар з рахунком на 212 карбованців.

У «Перці» № 1 вже розповідалося про «Марки на милицях». Зокрема, мова йшла про марку фабрики № 4. Як видно, вона й досі кульгає.

Здоровенькі були!

Лист начальникові відділу робітничого постачання тресту «Красноармійськвугілля» тов. МИГАЧЕВУ М. К.

Низенький вам уклін, Миколо Костянтиновичу, здоровенькі були!

Ну й підвели ж ви мене під монастир, ну й підвели! Повірите, ще й досі як згадаю, то почуваю себе так, ніби хлопчак, спійманий на чужій груші.

Коли хочете знати, об чім річ іде, то послухайте. Діло було ще навесні. Приходить мій помічник і каже:

— Неприємний сигнал з Донбасу. Що будемо робити?

Читаю і кліпаю очима. Та бути цього не може! — кажу сам собі. — Та щоб у хазяйстві Миколи Костянтиновича отакі фокуси витворяли — та ніколи в світі! Але чорним по білому написано: «В магазині № 70 ВРП тресту «Красноармійськвугілля», де за начальника править Мигачев М. К., окопалися здирники і шахраї, які грубо порушують правила радянської торгівлі, безсоромно наживаються на всіляких махінаціях і нікого не бояться, бо нечистих на руку захищає сам товариш Мигачев».

— Щось тут не теєчки,— кажу помічникові. — Миколу Костянтиновича я знаю добре. Це — гроза для усіх шахраїв і здирників. Микола Костянтинович бачить їх за три метри під землею, і злість у нього на них така, що він розправляється з ними, як кухар з картоплею. Раз-раз і втриццяя!

— Але ж листа підписали депутати міськради, громадські контролери, — каже помічник. — Може, перевіримо, на всяк випадок?

— Перевіряйте, але я впевнений, що тут липою пахне. Миколу Костянтиновича я знаю. Це на нього не схоже...

А оце днями заходить помічник і питає:

— А пам'ятаєте отой лист із Донбасу?

— Пам'ятаю, — кажу, — як не пам'ятати.

— А пам'ятаєте, ви казали, що Микола Костянтинович — це гроза для всіх шахраїв і здирників?

— Пам'ятаю, казав. Казав, і зараз те саме можу сказати.

— Так листа вже перевірили...

— І вийшло, розуміється, по-моєму! — з твердою надією у своїй правоті вигукнув я.

— Вийшло якраз навпаки. Гроза перевернулася на овечку, що йде на поводі шахраїв і здирників.

Я відчув, Миколо Костянтиновичу, як моя надія спалахнула вогником і в одну мить перетворилася на купку попелу. До обличчя мені хлинуло щось гаряче, і я почав варити раки. Самі розумієте, яке-то неприємне заняття сидіти на попелі власної надії.

— У магазині № 70 та й у деяких інших «точках» ВРП, — вів далі помічник, — дійсно орудують здирники і шахраї. Вони безсоромно завищують ціни, обважують, обраховують покупців, у мед доливають воду, масло першого сорту перетворюють на масло вищого сорту, одне слово, такі «хіміки», такі «хіміки», як казав Довгоносик, що й проби вже ніде ставити. Деруть і хапають, де можна, де й не можна. І «хіміків» уже не раз хапали. Хапали на гарячому, хапали й на холодному, а їм від цього не холодно й не жарко. Товариш Мигачев виручає та прикриває. По цій слизькій доріжці пішли й деякі інші працівники ВРП. А «хімікам» цього тільки й треба. Тепер вони від оборони перейшли в наступ на чесних людей, котрі хапають їх за брудну руку. Якось робітниця магазину т. Воробйова виступила на зборах і сказала:

— Пора кінчати з шахрайством! Торгувати треба чесно.

«Хіміки» як засичать, як закричать:

—А-а, так ти така? Виносиш сміття з хати! Ану геть з нашого магазину на всі чотири боки!

«Хіміків» підтримав секретар парторганізації ВРП т. Алемськой.

— Воробйову треба посадити в ракету, — сказав він, — і закинути на Місяць. Хай там примісячиться, хай там і дженджуриться!

Алемського підтримала Марія Олександрівна Пулієва — старший ревізор ВРП.

— Подумаєш, бунтувати надумала! — обурилась Марія Олександрівна. — Мене, старшого ревізора, у цьому магазині теж обдурили, але, як бачиш, я не вмерла.

По незалежній від «хіміків» причині т. Воробйову не посадили в ракету, як пропонував Алемськой, але з роботи її таки потурили. А Микола Костянтинович Мигачев обурливе, незаконне увільнення чесної робітниці узаконив своїм наказом.

Я давно чув народний вираз: «накрили мокрим рядном», але я не уявляв, як мусить почувати себе людина, накрита цим предметом. Тепер уже, дякувати вам, знаю, хай йому грець! Ех, Миколо Костянтиновичу, Миколо Костянтиновичу, що з вами сталося! Подумайте гарненько й намотайте собі на вус таку аксіому: всякий, хто прикриває негідні вчинки інших, сам може опинитися у ролі накритого. І не тільки мокрим рядном. Може бути гірше.

Запевняю від усього серця!

Од вашого ПЕРЦЯ.

perec-ua.
perec-ua.

Дошка заслужених бракоробів

ЧИНДАРЬОВ ЄВГЕН МИКОЛАЙОВИЧ — директор Київського заводу хімічних виробів міського тресту промисловості культпобуттоварів. Рекомендований на дошку заслужених бракоробів вдячними машинобудівниками м. Оренбурга, яким він надіслав 2148 метрів поліхлорвінілової плівки. Плівка брудна, вся в дірках, з рваними краями тощо. Всю плівку оренбуржці повернули заводові з резолюцією: стопроцентний брак.

КАЛИНИЧЕНКО ГРИГОРІЙ КИРИЛОВИЧ — начальник цеху Ірпінського заводу стінних виробів та конструкцій. Погнавшись за «справною цифрою» виконання плану, надіслав за власною ініціативою стінні панелі для нового будинку на вул. Щусєва, 1 (м. Київ). Змонтували будівельники будинок й ахнули: панелі всі в раковинах, пройоми для дверей зміщені, а маршові східці перекошені. Довелося все розбирати й переробляти. І вийшло в Калиниченка не перевиконання плану, а «перевиконання» браку.

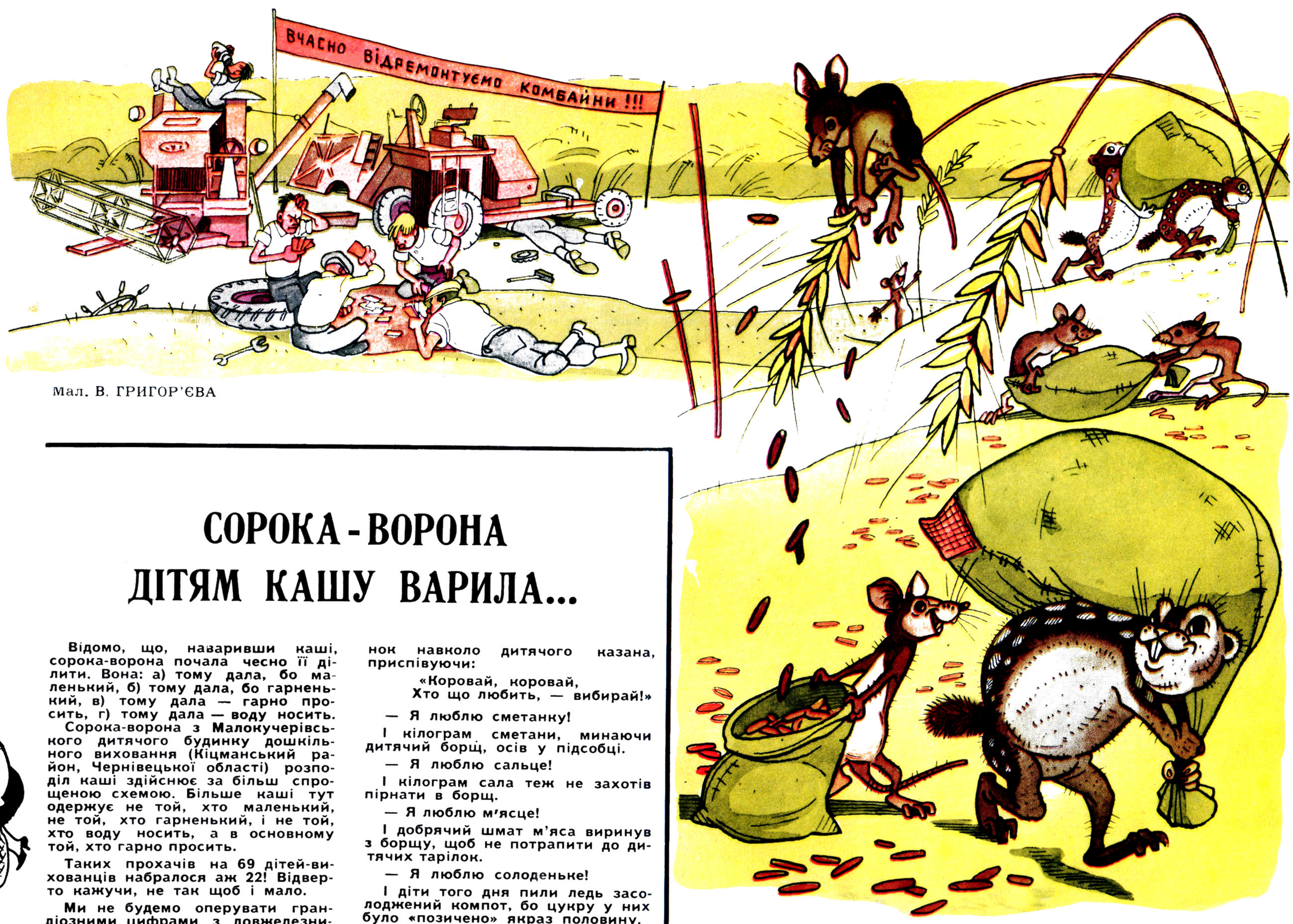

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Ховрах (до миші): — Ми вже повним ходом урожай збираємо, а вони й досі з комбайнами возяться!

СОРОКА-ВОРОНА ДІТЯМ КАШУ ВАРИЛА...

Відомо, що, наваривши каші, сорока-ворона почала чесно її ділити. Вона: а) тому дала, бо маленький, б) тому дала, бо гарненький, в) тому дала — гарно просить, г) тому дала — воду носить.

Сорока-ворона з Малокучерівського дитячого будинку дошкільного виховання (Кіцманський район, Чернівецької області) розподіл каші здійснює за більш спрощеною схемою. Більше каші тут одержує не той, хто маленький, не той, хто гарненький, і не той, хто воду носить, а в основному той, хто гарно просить.

Таких прохачів на 69 дітей-вихованців набралося аж 22! Відверто кажучи, не так щоб і мало.

Ми не будемо оперувати грандіозними цифрами з довжелезними низками нулів, які часто наводяться у фейлетонах, щоб довести, як це не гарно, коли люди крадуть. Ні, цифри будуть дуже скромні. Більше того, відразу ж попереджаємо, що дія нашого фейлетону, як у класичній драмі, буде розгортатися на протязі одного дня.

Хай вже пізніше ті, в чиї службові обов'язки це входить, підрахують, скільки каші з дитячого казана пливе «наліво» на протязі тижня, місяця, року...

Ми чесно стенографуватимемо події одного весняного дня. Кажуть: ніхто не відає, як хто обідає. Мовляв, не скромно стромляти свого носа до чужих горшків. Цією формулою довгий час керувалися (а як по совісті сказати, і зараз керуються) товариші з Кіцманського райвно та Чернівецького облвно. Зворушена такою скромністю і тактовністю, директор дитячого будинку Ольга Іванівна Підгірна взяла міцно в свої руки розподіл дитячої каші.

Вона взяла за руку бухгалтера Любовицького Юрія Едуардовича, Юрій Едуардович взяв за руку повара Турецьку Марію Іванівну, Марія Іванівна взяла за руку комірника Нагродського Анатолія Броніславовича, Анатолій Броніславович взяв за руку помічника повара Ріджевич Марію Іванівну, Марія Іванівна взяла за руку... Та цур їм, всіх не перерахуєш.

Так взявшись за руки, вони дружним колективом пішли в танок навколо дитячого казана, приспівуючи:

«Коровай, коровай,
Хто що любить, — вибирай!»

— Я люблю сметанку!

І кілограм сметани, минаючи дитячий борщ, осів у підсобці.

— Я люблю сальце!

І кілограм сала теж не захотів пірнати в борщ.

— Я люблю м'ясце!

І добрячий шмат м'яса виринув з борщу, щоб не потрапити до дитячих тарілок.

— Я люблю солоденьке!

І діти того дня пили ледь засолоджений компот, бо цукру у них було «позичено» якраз половину.

— Я люблю какао!

— Давайте його сюди! Діти ще малі, смаки у них ще не дуже вироблені, вони цей напій не оцінять.

— А що ми їм дамо замість какао?

— Давайте отоваримо їм какао оселедцями!

Це не жарт, не вигадка фейлетоністів, щоб було смішніше. Смішного тут мало. Оселедець — смачна річ, хоч і не дуже висококалорійна. І який-небудь сорокарічний здоровань, випивши гарну чарку, звичайно відмовиться від какао на користь оселедців. Що ж до дітей, особливо віком від 3 до 7 років, то їм корисніше буде випити чашку какао, ніж з'їсти шматок оселедця. Проте снідали діти того ранку саме оселедцями...

У такому раціоні є своя злодійська логіка. Наївшись оселедців, діти пили воду до булькання в животиках, і це створювало ілюзію ситості. «Ситий» добавки не попросить, а коли навіть попросить, то можна йому розтлумачити, що переповнювати вже й без того повний шлунок шкідливо.

Під час обіду знову можна братися за руки і танцювати, приспівуючи:

«Коровай, коровай,
Хто що любить, — вибирай!».

— Я люблю котлети!

— Будь ласка, у нас гора котлет. Коли навіть по дві дітям дати, то й тоді нам доволі зостанеться, а по дві їм давати дуже жирно буде, вони вже води понапивалися.

— Я люблю молочко!

— Та хоч купайтеся в ньому. Майже ціле відро, сім з половиною літрів зосталося. Їм молоко після оселедців шкідливо пити, а нам в самий раз.

— А це що таке?

— А це олійка зосталася.

У цій, наведеній вище, розмові немає ніякого літературного домислу — одні голі-голісінькі факти.

Та воно й не може бути інакше, бо ніхто з керуючого персоналу не цікавиться випискою і закладкою харчових продуктів у казан. Про калорійність тут мають дуже приблизне уявлення. Високоякісні, калорійні продукти, які відпускає дітям держава, до них по суті не доходять. Облік витрачання продуктів, документація ведуться «для годиться».

При перевірці основних продуктів у комірника Нагродського виявлені лишки олії, масла, какао тощо.

Анатолій Броніславович тільки плечима знизує:

— Подумаєш! Що ви мені лишками в очі штрикаєте? Лишки, лишки! А те, що в мене не вистачає 43 кілограми цукру, ви не хочете оцінити? Там трохи лишків, там трохи не вистачає — одне на одне й виходить.

Комору дитбудинку Нагродський перетворив на якусь приватну крамничку, де за готівку можна придбати харчові продукти. В порядку інформації варто зауважити, що всі ці продукти відпускаються державою для дитячого будинку в централізованому порядку.

А як же ж нахлібники — 22 роти, які апетитно чавкають біля дитячого казана? Згідно документів, від яких дуже й дуже пахтить липкою, всі ці адміністративні одиниці харчуються на «абсолютно законній» підставі. Для них, мовляв, продукти відпускаються додатково. Але досить дуже поверхової перевірки, щоб переконатися, що закладка «спеціально відпущених» продуктів у казан носить чисто символічний характер. Ніхто їх не відпускає і ніхто їх не закладає. Вистачить і тих продуктів, що закладаються для дітей. Як-не-як, дітей аж 69, а штатних нахлібників тільки 22. Коли б навпаки, то інша справа, а так хіба троє діток не прогодують одного дядю чи одну тьотю?

І годують... І в жодного дяді, і в жодної тьоті не стають поперек горла вкрадені у дітей-сиріт ласі шматки.

Різні бувають сороки. Є такі, що дітям кашу варять, а є такі, що у дітей тую кашу крадуть.

...У вестибюлі Малокучерівського дитбудинку висить лозунг: «Діти — наша зміна».

Абсолютно правильно. Тільки вас, малошановні малокучерівські ментори, цей лозунг не стосується. Не вас тут мають на увазі. Наші діти ростуть на зміну чесним людям.

І ми плекаємо надію, що і Кіцманське райвно і Чернівецьке облвно позбудуться, нарешті, зайвої скромності і, нарешті, розвідають, як у Малокучерівському дитячому будинку діти обідають. Бувають ситуації, коли конче треба встромити свого носа в чужі горшки.

Дітям потрібні чесні вихователі і ситні обіди. Наша зміна повинна рости здоровою і веселою.

А трудовлаштуванням зграї злодіїв хай займаються інші органи. Крім пісеньки «Коровай. коровай...», є ще приказка: «На чужий коровай рота не роззявляй!»

М. БІЛКУН.
М. КОРНІЄНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Головував ще недавно у Недригайлівському міжколгоспбуді Шапар І. Л. Головував і не зівав. Усе, що погано лежало, хапав. І нахапав собі колгоспних будівельних матеріалів та й поставив власний будиночок. Терпіли, терпіли колгоспники такого міжколгоспбудголову та й написали нам листа про подвиги хапуги. А ми звернулися до прокурора Сумської області: перевірте, будь ласка, що то за Шапар у міжколгоспбуді орудує. А ось і наслідки перевірки: хапугу Шапара І. Л. засуджено до 4 років позбавлення волі.

У свинячий голос

1.

Уявімо на хвилину, що метафоричне колесо історії існує. Припустімо, що за ручки того колеса вчепився Л. А. Рабинович, директор фастівської заготконтори Васильківської райспоживспілки. Куди повернув би колесо т. Рабинович? Він, безумовно, повернув би його назад. І повернув би лише для того, щоб колесувати сторожа заготконтори П. І. Чеховича.

2.

П. І. Чеховича завжди хвилювали складні почуття. Він відчував і невиразний потяг до громадської трибуни, з якої можна вільно періщити дошкульним батогом критики, і нагальну потребу листування з такими особами, як прокурор або інспектор держконтролю. Але заважала природна скромність. П. І. Чехович усе бачив, запам'ятовував, але рота не розтуляв.

Щоправда, він не носив каменя за пазухою. Цього про нього не скажеш. У нього завжди був при собі олівець і папірець. На той олівець сторож брав усі події, маленькі й великі, що потребували пильної уваги прокурора або інспектора держконтролю. Потім полохливо ховав свої викривальні нотатки у сімейну скриню. Це була своєрідна міна уповільненої дії.

І раптом міна вибухнула.

Почалася епоха листування.

3.

У своїх листах автор демонструє неабияку майстерність в'язати захоплюючий сюжет, вміло вплітає привабливий елемент загадковості. Ось як, наприклад, він привертає увагу до однієї з центральних фігур свого літопису — завідуючої складом Н. В. Довгань:

«Якось влітку 1962 року прибирали склад. Під бідоном знайшли дві пачки грошей. Одна — по 5 крб. Друга — по 1 крб. Загалом — 600 крб. Як виявилося, гроші належали т. Довгань. Цікаво, де могла взяти таку суму т. Довгань?»

Але П. І. Чехович ставить запитання лише для того, щоб самому дати на них відповідь.

«У червні заготконтора почала купувати поросят для відгодівлі, — пише він. — На 1 жовтня по книгах було відгодовано 128 свиней. А коли я з іншим сторожем підрахував їх, то виявилося 137, тобто на 9 більше».

А далі Чехович зазначає, що відгодована льоха коштує 150—180 карбованців.

«Харчі для свиней відпускали без накладної, що було на користь т. Довгань — списуй, скільки хочеш!»

Сама ж Довгань так прорецензувала творчість П. І. Чеховича:

— Брехня! Нічого не було. Зараз ніхто нічого не доведе.

І справді, важко щось доводити, коли про свиней пишуть у свинячий голос.

4.

Якщо завідуюча складом відгодовувала свиней, то сам директор заготконтори спеціалізувався на гусях. Як свідчить невблаганний Чехович, на початку червня заготконтора придбала в інкубаторі гусенят. 17 штук з них з червня по жовтень відгодовували для Рабиновича.

Гуси жили в казкових умовах: їх тримали у сторожці (щоб, бува, злодії не поласували ніжним гусячим м'ясом), у їх раціон входили яйця, сир, пшоно, просо, ячмінь і т. д.

«Рабинович наприкінці жовтня запхав гусей у мішки і машиною райспоживспілки повіз до себе на квартиру. І тільки у кінці року, коли треба було складати фінансовий звіт, він заплатив за 14 відгодованих гусей (троє загинули передчасно) по інкубаторній собівартості — по 40 коп. за штуку».

Поки Рабинович ласував гусятинкою, Чехович з'ясовував, що «на відгодівлю гусей по бухгалтерії не списано жодного кг. Хочеться запитати тт. Довгань і Рабиновича, що їли гуси?»

— Вони нічого не їли, — відповідає нині Довгань. — Вони тільки ходили по двору. Вони крихти у дзьобі не мали.

Але тут є кому спростувати її слова. Це робить сам Рабинович, бо йому все-таки бракує нахабства твердити, що гуси жиріють од самого повітря.

— Я їм, — каже, — щодня хліб приносив!

Видно, думає: хай краще звинувачують у тому, що я годував гусей хлібом, ніж у тому, що я крав.

5

Упевненою рукою малює автор загальний фон, на якому відбувалися ці події.

«У заготконторі увійшло у звичку святкувати іменини, дні народження». Восени минулого року, пише він, Довгань відсвяткувала св. Надежду, а заступник директора Журавель — Миколу угодника. Зрозуміло, закуска йшла зі складу — м'ясо, картопля, помідори, огірки, яйця... Тільки горілку і самогон іменинникам доводилося купувати самим. Автор детально описує ці свята: хто варив, хто смажив, хто приносив посуд.

«Робили іменини також дві жінки з бухгалтерії, прізвищ їх я не знаю... У всіх цих випивонах брав участь і директор т. Рабинович».

— А чого він не писав раніше? — лютує Рабинович. — Чого не писав тоді, коли сам валявся п'яний по погребах?

Очевидно, йому було ніколи писати. А от коли в січні цього року його звільнили з роботи за скороченням штатів, у нього і час з'явився. От тоді Чехович і видерся на трибуну, щоб періщити батогом критики своїх колишніх начальників: — Ви мене, а я вас!..

Ось чому Рабинович ладен повернути назад колесо цієї історії...

6.

Чехович б'є на сполох, б'є у свинячий голос:

— Рятуйте, люди добрі! Куди дивиться прокурор? Злодії скоротили чесного сторожа, а самі розкрадають державне добро!..

Від колишньої «природної скромності» не лишилося й сліду. Тепер він кричить, як вокзальний гучномовець, і тиче пальцями на давно з'їдених свиней та гусей. А коли ними запихалися, він тихенько мовчав і дивився на все крізь пальці. Одне собі дозволяв: брати фактики на олівець і ховати їх за халяву. А тепер, коли його самого зачепили, він репетує не своїм голосом: — Рятуйте!..

І рятувати таки треба. Рятувати заготконтору. І від рабиновичів, і від чеховичів.

Ю. ЯЧЕЙКІН,
спец. кор. Перця.

Фастів — Васильків,
Київської обл.

І ВСЕ-ТАКИ ВОНА КРУТИТЬСЯ!..

Для ясності зразу ж скажемо: вона — це А. С. Куценко, завідуюча їдальнею № 109 у м. Харкові. Про неї вже йшлося у фейлетоні «І ніжок не замочила», надрукованому у нас у № 1 за цей рік.

Сказано було там, що А. С. Куценко нічим не гребує: і обраховує відвідувачів, і обважує їх, але все їй сходить з рук. Надто вже милостиві керівники тресту їдалень Ленінського району!

Лише тоді, коли прізвище їхньої підлеглої прогриміло з сторінок сатиричного журналу, у керівників тресту розплющились очі. І, тверезо оцінивши діяння завідуючої, вони свої думки і почуття виклали у формі наказу. Закінчувався він, цей грізний наказ, нещадними словами: оголосити А. С. Куценко сувору догану і попередити.

І, треба сказати, А. С. Куценко злякалася. Цілий тиждень ходила переляканою. Аж сім днів не лізла у кишеню покупців! Та на восьмий день вона взяла і налила у компот тридцять склянок води... А коли ще кілька днів минуло, накинула по гривеничку на лимони, що продавалися в їдальні.

А за лимонами почала продавати консерви з невеличкою націнкою: якихось там 13 копійок на банку.

А там — пішло і пішло...

Так пішло, що встигай тільки акти писати!

Уже скільки тих нових актів складено, а керівники тресту все мовчать. Ніяк не зберуться другий наказ написати. Видно, знову чекають нагадування. А Куценко й досі крутиться навколо ласого шматка.

Як бачите, сувора догана її не бере. І грізне попередження не настрахало.

Колись, за свідченнями байкарів, кота-ненажеру теж отак страхали...

Г. ПЕТРОВИЧ,
голова комісії робітничого контролю при Харківському поштамті.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Стук-грюк — аби в друк!

Мал. К. ЗАРУБИ

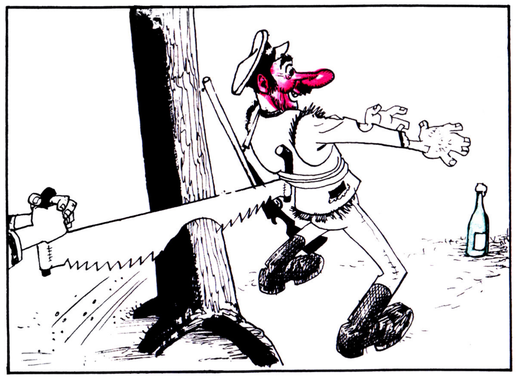

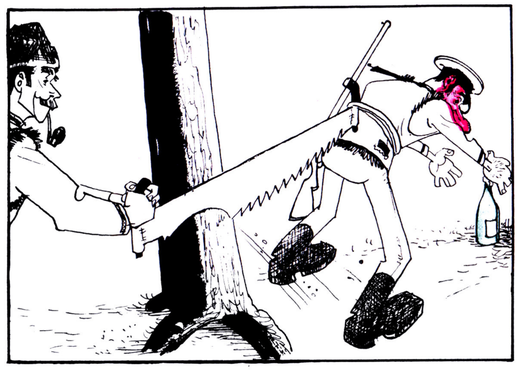

Винахідливий браконьєр.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Начальника турбази Дніпродзержинського азотно-тукового заводу Кузнецова та викладача Криворізького гірничого технікуму Стеганцева за незаконну любов до рибки в № 3 журналу зараховано до Клубу губителів природи.

Прокуратура Дніпропетровської області повідомила редакцію, що губителям відбили охоту ласувати рибкою. Обох їх добре оштрафовано, а браконьєрську снасть у них конфісковано.

О, ВЕЛЕЛЮДНЕ,

багатолике і гомінливе плем'я мисливців та рибалок! На твоєму звивистому та вибоїстому шляху буває багато щастя й радості, але дуже часто твоє серце журба-печаль огортає...

І ти про все пережите тобою розповідаєш. Розказуєш, сидячи біля багаття під вербою рясною або дубом кристалим, а то й просто неба в степу широкому...

Ех, якби записати твої розповіді на магнітофонну плівку! Ото була б програма для художнього читання! Але ж не беруть з собою мисливці та рибалки магнітофонів. Усе, що завгодно знайдеш у їхніх рюкзаках, а от звукозаписуючих апаратів там нема. Чого нема — того нема!

Нехай же виручає нас олівець! Записано дослівно, все записано так, як розповідалося!

ПІД ВЕРБОЮ РЯСНОЮ...

Я СЮДИ, А ВІН ТУДИ...

— Вже й сонце підбилося вгору, а кльову нема. Пригріває... Стою, кукую... Аж ось враз як поведе, як шарпоне!.. Я сюди, а він туди, я його на себе, а він від мене, я його до цього, ну як його? — ага, до берега, а він під той, ну отой, що густий — ага, під очерет... Аж у піт мене кинуло, а ноги тремтять, тремтять... Ну, думаю, я ж тебе таки обдурю, чорта лисого! Та знову його сюди, а він туди, а він під тее...

— Хто він?

— Короп! Там такий, як порося!

— Та й що ж?

— А те, що я підсковзнувся та ляп у воду!.. А короп тільки мелькнув!.. І вудку десь заволік. Найкращу! Та й великий же, барбос, був! Ну, як добрий кабанюра!

СКІЛЬКИ Ж РИБИ БУЛО?

— Ну, й день тоді щасливий випав! Ох, і брала ж! І на поплавчанку, і на донку йшла, а як почав кидати спіннінга — щука блешні перекусювала.

А наловив же я тоді! Добрячий пуд риби взяв. Насилу додому доволік. Так дорогою стомився, що вже хотів було половину влову викинути.

Ну, скажіть, що мені було робити з такою масою риби? Почав роздавати. Сусідці Балухатій найбільшу щуку віддав. Ви ж добре знаєте, що стара щука — погань! М'ясо в неї — лико. А сусідка зраділа. Для інтересу зважила вона мою щуку. П'ять кілограмів, триста грамів!

І сестрі Галі вділив: дві щучки їй дав, так кілограма по півтора кожна. Аж тут і кума Алла Дмитрівна нагодилася. І зразу ж до риби. Ще й перебирати почала, шелихвістка! Вона, бачте, линину дуже любить. Поцупила найкращого линка — не менше, як кіло в ньому було. І ляща прихопила, отого, що на донку взяв. Великий лящ був! Ну, й мені чимало з того улову залишилося. Днів три всією сім'єю лише рибу їли. Ще й хлопцям на службу носив.

— Так скільки ж всієї риби було?

— Та кажу ж вам, що кілограмів три наловив. А може, й з гаком!

І НА ПРОДАЖ ЗАЛИШИЛОСЯ...

— Що ви там толкуєте про сомів?! Не бачили ви справжнього сома. А мені пощастило побачити. Раз на віку!

Діло було під Каневом. Того року весною висока вода йшла. От і забрів один сомище на бобринецькі луги. А як почала вода спадати, то оселився він у чималому озері. З того й почалося...

Виганяють люди на луку кіз з козенятами. Кози додому повертаються, а маленькі козенята десь зникають. І ніхто нічого не знає. Аж ось один колгоспник-інтересант почав слідкувати, де ж то козенята діваються? І дослідив...

Паслося, паслося козеня, а потім пішло до озера води напитися. Тільки воно голову нахилило, як з води висунулася якась потвора та ляп хвостом, а козеня бульк у воду! І не мекнуло. Догадався тоді дядько, що то сом козенят краде.

Ну, розказав він людям про все, що бачив. Зразу ж знайшлися охочі злодіяку вполювати. Але на яку снасть ти візьмеш такого чортяку?! Придумали. Ковалі викували величезного гака. А до того гака прив'язали товстющу вірьовку. Потім взяли добрячий шмат м'яса, засмажили і нанизали на гака. Після заходу сонця привезли той інвентар до озера і закинули гака у воду. А кінець вірьовки прив'язали до старої верби.

Сидять наші хитрі рибалки біля озера та й сидять... А сом ніякого знаку не подає. Прилягли вони, подрімати трохи, знову сидять, а озеро мертве — тільки місяць у хвильках купається. Коли це перед світанком враз так смикнуло за вірьовку, що аж верба заскрипіла. Попався таки!

Почали хлопці тягти... Вірите, чотири чоловіки не можуть ради дати. З годину водили вони чудодія, поки він ухоркався. Аж тоді вже виволокли на берег. Не сом, а страхіття! Як привезли його додому — все село збіглося. Так всім селом і їли того сома. А от з'їсти не змогли, бо м'ясо старе, дуже тверде. Нічого дивного, сомові, мабуть, років сто було! Порубали решту рибини на куски і повезли до Канева на базарі продавати.

Он які соми бувають! Але, щоб виявити такого, то треба багато козенят стратити. А де ви їх візьмете?

ЩО ВИ ЗНАЄТЕ?

— Ех, не знаєте ви, що таке справжня риболовля? Диваки! Їх до великих річок тягне! А що там хорошого? Ловити на проводку? Красно дякую! Ходи вздовж берега та й ходи... А поплавок на бистрій течії так танцює, так миготить, що й сам чорт не розбере, коли воно там клює... І вже до того на поплавок за день надивишся, що й уві сні він перед очима скаче.

Ви запитаєте, а де ж справжнє задоволення рибалки, де його втіха? Озеро, скажу я вам. А ще краще ставок! Уявіть собі...

Тихо, тихо... Поверх молодого лісу ліг густий туман, здається, що там молочне море розлилося... Стелеться туман і над ставком... Аж ось прокидається птаство і починає ранкову розмову. Все дужчають його голоси... З усіх сил старається соловей. Е, куди братися до нього отим оперним співакам! А вгорі раз за разом шугає зозуля і голосно вигукує: «Ку-ку!..» Враз, немов по команді, б'є стоголосий жаб'ячий хор, кантатою вихваляючи своє болото! І така тобі симфонія-какофонія над ставком стоїть — словами не розкажеш! Лише одуд проти загального настрою виступає, все кричить: «Худо тут, худо тут!..» Недарма один байкар космополітом його назвав! А в цей час за сизим бором встає заграва... Сходить ласкаве сонце...

Та повернемось до ставка. За що я люблю ставки? Там ніколи не скучаєш. Оце сидиш, сидиш — не клює! Починаєш нервувати. Аж тут, де не візьмись, такий собі моторний хлопчина. Чуб білий, очі сірі, а ніс облуплений. Одна штанина підкачана, друга — по землі волочиться.

— Як воно, дядьку, бере?

— Та бере, за пухиря б її брало!

— А чого ж ви не приїхали минулої неділі? Ох, і брало!

— Невже?

— А що ж я — брешу?! На цьому місці один дядько сидів. А вудлища в нього довгі-довгі... Так він як закинув, та тільки смик, смик, все смик та смик! Ох, і наловив! Повну торбу. От, якби ви були тоді приїхали!..

Оглянешся, а їх уже троє стоїть. І кожен про щось запитує, кожен висловлює свої міркування, навіть радить. А щоб оті юні натуралісти дали тобі спокій, то даєш їм гачків і спроваджуєш... та не встигнеш черв'яка замінити, як уже з'являється новий дружок...

— Дядьку! А, дядьку! Навіщо ви Ванькові гачків дали? Хіба він рибалка? Він тільки по садках лазить та вишні краде! От, якби мені гарний гачок... Дайте гачків, а я вам черв'яків накопаю!..

Складаємо з юним рибалкою умову. І кожна з високих сторін чесно її виконує. Я йому — гачки, він мені — черв'ячки.

Надвечір знову підходять старі знайомі.

— А вчора під отією великою вербою дядько сидів, — каже луплений ніс.—Сидів, сидів, та й виудив... черепаху. Дядько черепахи боїться, просить нас, щоб зняли з гачка. Сміхота!..

— А я бачив, як отой майор, що з Білої Церкви приїжджає, величезного рака виудив!

— Рака?! Хіба тут раки є?!

— Ого, ще й скільки! Там такі клешні: як ухопить, як обценьками!

— Хлопці! Так чого ж ви стоїте, неначе кілочки в тину?! Скидайте штани і печеруйте раків!

Складається нова угода, грошова. І обидві високі сторони чесно її виконують.

Минає день... І хоч у вас мало риби — зате багато раків. А яка риба може зрівнятися з раком?

Що не кажіть, а біля ставка веселіше!

Лаврін ГРОХА.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

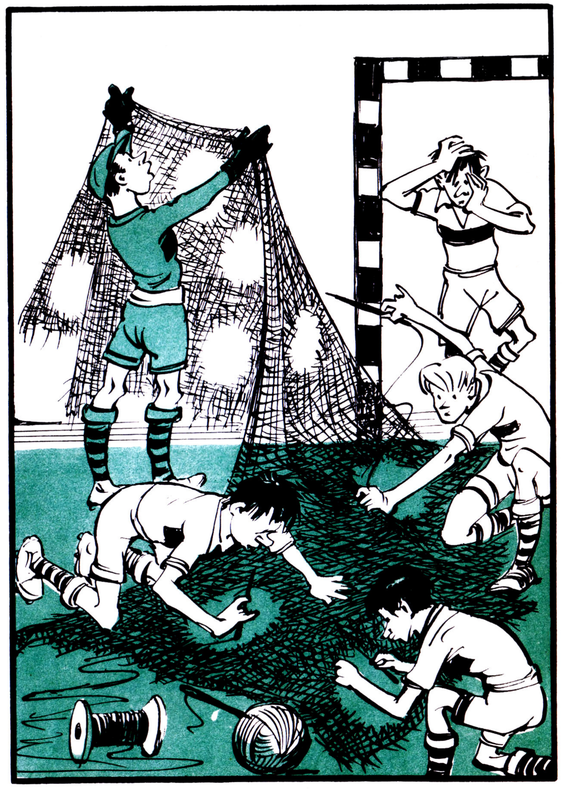

Київські динамівці після перших десяти матчів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

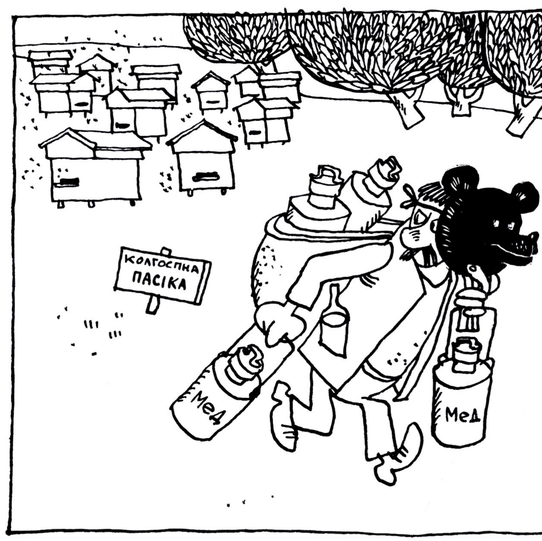

Під «Мишку» працює.

Милий Перче!

Давай рішимо з тобою таку задачу.

З водопровідної труби, що лопнула 14 жовтня 1962 р. у м. Чернівцях біля будинку № 27 по вул. Гребінки, щодоби виливається в каналізаційний колодязь 360 літрів чистої, як сльоза, води. З дня аварії (за 230 днів) в каналізацію вилилося вже 220.800 літрів!

Яке «вливання» зроблять чернівецькі організації директорові міськводоканалу т. Удовицькому, коли дізнаються, що:

1. Про аварію міськводоканал повідомили на другий же день — 15 жовтня 1962 р.

2. Аварійники виїхали на місце в грудні, але в мороз вирішили асфальту не довбати й труби не ремонтувати.

3. У січні 1963 р. сам Удовицький обіцяв мешканцям будинку негайно ж відремонтувати трубу, але з умовою, щоб мешканці дали водоканалу вентилі, бо він, бідний, і вентилів не має.

4. У березні 1963 р. Удовицький на дзвінок з редакції «Радянської Буковини» сплеснув руками й вигукнув: знати не знаю, відати не відаю про таку аварію!

5. У червні... Та що там, Перче, у червні, коли все тут замерзло на жовтні 1962 р.

ЯНОВСЬКА, ЛЯХ, АЛЕКСЄЄВ, ІВАНОВА, ЛИМАРЕВА-ЗАЛЬОТОВА — члени будинкового комітету управління будинками № 12 та мешканці будинку № 27.

Допоможи, будь ласка, переіменувати нашу вулицю Боричів Тік на «Боричів потік». Ця назва наший вулиці більше підходить, бо вулиця зовсім не впорядкована і коли йде дощ, то перетворюється вона на суцільний потік грязюки.

Можна, звичайно, і стару назву вулиці залишити, але саму вулицю відремонтувати.

Невже, Перче, міськрада на другий варіант не погодиться?

МЕШКАНЦІ ВУЛИЦІ БОРИЧІВ ТІК.

м. Київ.

Бачив би ти, яку школу мало наше шахтарське селище Сутаган. Які великі, світлі класи! Яке просторе подвір'я! Яка чудова пришкільна ділянка! Між іншим, вона й досі стоїть, але дітей у ній не видно: ще п'ять років тому в школі припинилося навчання.

Припинилося через необачність керівників шахти, які вели розробку під самою школою, що призвело до деформації будинку. Щоб не наражати учнів на небезпеку, їх зразу ж перевели у тісне і непристосоване для шкільних занять приміщення гуртожитку. Там вони навчаються і понині.

І хоч небезпека давно минула, школу ніхто не відбудовує. Але керуючий трестом «Ленінвугілля» т. Шалімов не поспішає. Адже сам він давно виріс з шкільних штанців!

Директор школи ЧОРНИЙ.

Луганська область.

Ти знаєш історію про те, як свиню пустили за стіл і що з того вийшло. А от про те, як свиню пустили в самісінький центр міста, ти ще не знаєш. Тож послухай.

У Білій Церкві на вулиці Курсовій поряд з житловими будинками розташувався відгодівельний пункт свиней 3-го держмлина. Під самісінькими вікнами день і ніч нувінають свині, літають рої мух, а навколо такий аромат розноситься, що хоч протигаз надягай. Не один і не два рази міськрада виносила рішення про переселення відгодівельного пункту за межі міста. Санстанція теж своє слово не один раз говорила. Та всі ці рішення розбивалися об твердокам'яну упертість начальства млина, яке хоче використувать своїх свинок тільки в самісінькому центрі Білої Церкви.

Може, ти, Перче, скажеш своє слово і покажеш, де свиням місце.

ПАНТЮХОВА, ЗІНГЕР, ДЕМ'ЯНЕНКО.

У нас, на станції Деконське, з'явився здібний конкурент діда Мороза. Це — директор місцевого комбінату будівельних деталей В. І. Миронов. Йому серед літа справжнісінькую віхолу організувати — раз плюнути. Та річ у тому, що плювається доводиться ще й людям, які живуть у навколишніх селищах, бо на організацію віхоли т. Миронов використовує не сніг, а шкідливу для здоров'я людини алебастрову пилюку. Її з ранку до вечора сіють на землю потужні вентилятори комбінату.

Просимо тебе, Перче, зроби так, щоб серед тієї зими директорові комбінату т. Миронову стало жарко.

М. МАРЧЕНКО.

Донецька область.

КАЗАЛА СОЛОХА...

ТРИСТА ДНІВ ПО ТОМУ

Не той тепер бюрократ. І кулаком по столу не гупає, і на полювання (воно колись «нарадою» звалося) у робочий час не їздить.

Візьмімо, приміром, заступника завідуючого Миколаївським міськкомунгоспом т. Прокоф'єва. Хіба ж це холодна, байдужа людина? Ні, і ще раз ні! Хоч у січні й лютому він, скажімо, мав 16 прийомних днів, а приймав лише тричі, ніхто на нього не обурився. З душею проводить свої рідкісні прийоми заступник зава!

Багато спогадів лишилося, наприклад, у громадянки Паниболотської з того травневого дня минулого року, коли їй пощастило попасти на прийом.

— Сідайте! — схопився т. Прокоф'єв і навіть посміхнувся.— Що вас привело до нас? — А коли почув, що її привела потреба ремонтувати квартиру, твердо сказав: — Ми негайно розглянемо ваше прохання... Вживемо рішучих заходів... Повірте нам і чекайте!

Громадянка Паниболотська повірила і почала чекати. Чекала вона місяць, два, три. Минуло сто днів, двісті, триста. Вона вже не вірить, але, на жаль, і досі чекає...

Триста днів чекає відповіді заступника і громадянка Степанова.

А на початку грудня до заступника прийшов громадянин Семенов.

— Наш будинок в аварійному стані,— сказав він.

— В аварійному? — аж підскочив хазяїн кабінету.— Чого ж ви не сигналізуєте?

— Я й сигналізую.

— Хіба ж можна так зволікати? — стривожено вигукнув т. Прокоф'єв.— Ідіть, а ми негайно ж накреслимо план дій і повідомимо про вжиті заходи.

Минуло вже півроку, як відвідувач пішов чекати повідомлення про вжиті заходи.

КАПАЄ ПОМАЛЕНЬКУ...

А якщо людину ганяють з одного кабінета до другого? Скільки тоді треба часу, щоб вирішити якусь дріб'язкову справу?

На ці запитання яскраво відповідають факти. Якось уночі, восени 1962 року, несподівано прокинулися мешканці горішнього поверху будинку № 43 по вул. Чайковського. Їх підкинули з ліжок неприємні холодні краплі, що рясно падали з стелі нового будинку.

Потерпілі прибігли в управління будинками.

— Добре зробили, що прийшли,— похвалили їх там.— Та було б ще краще, коли б ви у тому ж темпі збігали на хлібокомбінат. Адже ваш будинок — у них на балансі!

— Він був на нашому балансі,— пояснив гінцям директор хлібокомбінату.— А тепер він на балансі міськради. Паняйте туди...

Кінець кінцем, мокрим новоселам пощастило попасти на прийом до голови міськради.

— Ах, який жах! — вигукнув т. Парсяк й тут же «начертав» на заяві мешканців вказівку завідуючому міськкомунгоспом: «Тов. Смоквин! Прошу терміново підготувати матеріал на виконком з конкретними пропозиціями, запросити на виконком зацікавлених осіб».

Так дірявий дах дістав офіціальну назву: «Матеріал на виконком» і вже вимагав не ремонту, а «конкретних пропозицій». А на заяві з'явився номер 346-ж/492.

Далі все пішло, як тут заведено. Завідуючий міськкомунгоспом написав своєму заступникові: «Тов. Прокоф'єв! Прошу виїхати на місце і вжити заходів по ремонту даху».

Заступник написав головному інженерові: «Тов. Шульмейстер! Прошу підготувати матеріал на виконком».

Головний інженер послав ще кудись...

Через кілька місяців «зацікавлені особи» знову без запрошення прийшли до голови. Але далі заступника не пройшли.

— Ну що, капає? — кисло поцікавився він.

— Капає помаленьку...

— Скандал! — зітхнув заступник голови і «начертав» на новій заяві завідуючому міськкомунгоспом: «Тов. Смоквин! Розібратися!»

От і розберись тепер, у чому треба розібратися. Чи у тому, кому ремонтувати, а кому керувати, чи у тому, звідки росте бюрократизм?

ЗВОРОТНИЙ БІК ЧУЙНОСТІ

Четвер — прийомний день у всіх установах міста. У цей день колишній офіцер, інвалід першої групи т. Макшин прибув з Первомайська до Миколаєва, щоб попасти на прийом до начальника обласного управління торгівлі. Години через три прибув до управління й довгоочікуваний начальник т. Гончаров.

— Вам чого? — спитав він.

— Мій «Москвич» з ручним управлінням давно пройшов 50 тисяч кілометрів і вже два роки стоїть без скатів. Ось лист з військкомату... Ось довідка з соцзабезу... Допоможіть одержати.

— Допоможемо! А коли — це вже один бог зна, — знизав плечима керівник. — Але, цілком зрозуміло, у першу чергу...

А далі заява пішла з рук у руки, точнісінько, як у попередньому розділі. Тільки в цій історії є одна цікава подробиця. Справу можна було вирішити негайно, адже магазин, що продає скати, міститься у тому ж будинку, де й обласне управління торгівлі. Справа трьох хвилин, а безногого інваліда погнали назад у Первомайськ.

Наступного дня ми попросили товарознавця спуститися поверхом нижче.

— Є 17 покришок,— сказали у магазині,— на чергзі 27 чол., з них тільки у двох машини пройшли понад 50 тисяч кілометрів... Так, товариш Макшин міг одержати скати негайно...

Отже, чуйне «у першу чергу» повертається до відвідувачів не тим боком.

ЛАСКАВО ПРОСИМО... ЧЕРЕЗ ПІВТОРА МІСЯЦЯ

А чи такий уже магічний день — отой прийомний четвер? Спробував було шофер т. Позюченко 21 березня потрапити на прийом до голови міськради, та не вдалося.

— Ви що, з Місяця прилетіли? — засміялися у канцелярії.— У чергу треба ставати, друже! Записуйтесь і приходьте через місяць.

— Так довго чекати?

— Це ще не довго. Довго буде, коли голова пару прийомних днів зробить неприйомними!

Що не кажи, а нині справді можна швидше на Місяць злітати і назад повернутися, ніж попасти на хвилину до голови міськради. Недарма ж торік 650 чол., які записалися на прийом до голови, так і не дійшли до нього.

А спробуйте попасти на прийом до начальника ремонтно-будівельного управління т. Лапка! Прийомні дні і години у нього є, а самого начальника у ці дні і години немає.

От ми і вирішили поговорити з деякими невловимими начальниками сьогодні, не чекаючи прийомного дня.

Рейдова бригада журналу «ПЕРЕЦЬ» та газети «ПІВДЕННА ПРАВДА»: В. КАРПИЧ, М. ЛИТВИНЕНКО, В. ПОДОЛЬСЬКИЙ.

м. Миколаїв.

Славомір МРОЖЕК

ГЕРОЙ

Йду собі одного разу берегом річки, дивлюсь: тоне школяр. Те місце мені знайоме, не дуже глибоке воно, та вирішив все-таки врятувати малого. «Хай лишень, — думаю, — людей навколо трохи збереться». Сів на лавочку та й чекаю. Школяр кричав досить голосно, і незабаром на березі зібралося чимало публіки.

Почекав ще трохи. Потім встаю, наближаюся до води і під заохочувальні вигуки роззяв починаю поволі знімати лівий черевик. Натовп вирує. Уже був у шкарпетках, коли, бачу, якийсь нахабний тип теж починає роздягатися. Це обурило мене.

— Нічого тут стовбичити, — кажу.

На це він:

— Твій школяр чи що? — і вже заходився знімати жилетку.

— Вірно! — озвались навкруг. — Школяр спільний.

— Кинь штани скидати, — кажу типові. — Тебе ще на світі не було, як я вже рятував школярів!

— Бабцю ти свою рятував! — огризається.

— З моєї бабці ще й нині кращий школяр, ніж з тебе козак. Дірку з бублика вхопиш, а не хлопця.

Натовп прибував. Одні були на моєму боці, інші говорили, що кожен має право рятувати. Бачу, що нема толку. Все залежить від того, хто першим роздягнеться. Правда, нахаба почав пізніше, але застібка-«блискавка» на його робі зрівняла наші шанси — обидва залишилися тільки у підштаниках. Відчуваю, що справи кепські. Він уже замірився так, як стояв, у білизні стрибати у річку. Кров моя заграла! Блискавично — підніжку йому! Нехай не вдає героя, шахраюга нещасний.

...Не знаю, що сталося з школярем, бо нас відвезли. Я йому вивихнув руку, а він, нахаба, вибив мені передні зуби.

Важко. Рятування потопаючих вимагає хіба ж такої відваги і самопожертви!

Переклав з польської
А. ЗАБЛОЦЬКИЙ.

НА ВИСТАВЦІ АБСТРАКЦІОНІСТІВ

Мал. Л. КАПЛАНА

— Містер, це не вішалка, це скульптура.

ПАС ГОЛОВОЮ...

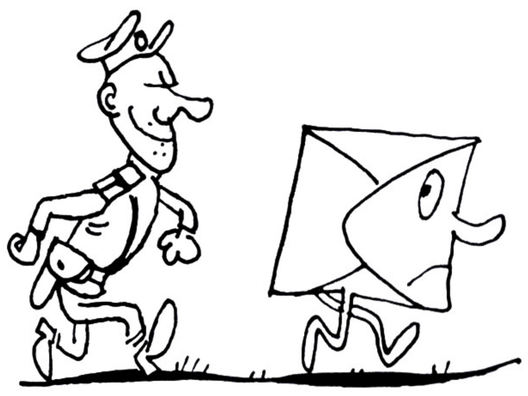

Тільки-но в колгоспі ім. Леніна, Комінтернівського району, Одеської області, прийняли телефонограму з райцентру, як селом покотився поголос: Миколу Петровича викликає міліція!

— Натворив, видать, ділов! — почали говорити люди. А дехто перестав навіть здоровкатися з ним: до міліції ні з того, ні з сього не викликають...

Натворив Микола Петрович Попов і справді такого, що й писати незручно. Він... проте не будемо забігати вперед. Послухаємо пояснення Миколи Петровича, що його він дає не кому-небудь, а самому начальникові Комінтернівського районного відділення міліції т. Мацишину, за викликом якого він прибув сюди аж за 20 кілометрів.

— Микола Петрович Попов?

— Так, Микола Петрович Попов.

Начальник міліції кладе перед Миколою Петровичем кілька списаних аркушиків паперу і фото.

— Фото і писанина ваші?

— Писав я. А зняв за моїм проханням товариш Тихонін — голова нашої сільради.

— Так... так... — Начальник міліції пронизує Миколу Петровича Попова гострим поглядом, дає йому ручку й папір і сухо наказує: — Пишіть пояснення!..

Поки один пише, другий невдоволено буркоче:

— Пишуть, робити їм нічого... Одривають людей від діла...

Прийнявши з рук Миколи Петровича письмове пояснення, начальник міліції відпустив його додому. А там його зустріли ще однією новиною: до міліції викликають і голову сільради т. Тихоніна, який проілюстрував «писанину» Миколи Петровича своєю фотографією.

Отут, мабуть, доречно буде пояснити, що то за «писанина», за яку в Комінтернівському районі викликають людей до міліції.

Місяць тому це був лист до редакції. Схвильований лист людини, яка вболіває за народне добро.

Микола Петрович Попов з обуренням писав Перцеві, що в селі Северинівці зволікають добудову молокопункту, а цінне устаткування валяється просто неба й псується.

Це був серйозний сигнал. Та, на жаль, не всі серйозні сигнали можуть потрапити на сторінки журналу. І Перець надіслав листа т. Попова виконкомові Одеської обласної Ради для вжиття заходів. А там...

А там, видать, є люди, добре натреновані у футболі. Не встиг сигнал сількора потрапити до облвиконкому, як його класичним пасом спрямували у «ворота» Комінтернівського райвиконкому. Але тут стоїть непробивний воротар. Знову пас, і м'яч... пробачте, лист т. Попова летить у... міліцію...

Чому саме в міліцію?

Відповісти на це ми не можемо.

У всякому разі, факт залишається фактом. Лист т. Попова перевіряла міліція. А вже відповідь редакції на того листа надіслав голова виконкому Комінтернівської райради т. Кадук.

З його відповіді ми дізналися: все, про що писав сількор, — незаперечна правда. Недоліки, про які він сигналізував, усуваються...

Усе начебто гаразд. Але... при чому тут міліція?

Нам стало відомо, що крім сількора т. Попова та голови сільради т. Тихоніна у цій же справі до міліції було викликано ще й завідуючого молокопунктом т. Лотушкова. І йому влаштували допит, і його примушували писати пояснення... Для чого?

Невже для того, щоб люди знали, як писати до газет та журналів!

Б. ГРИГОРЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

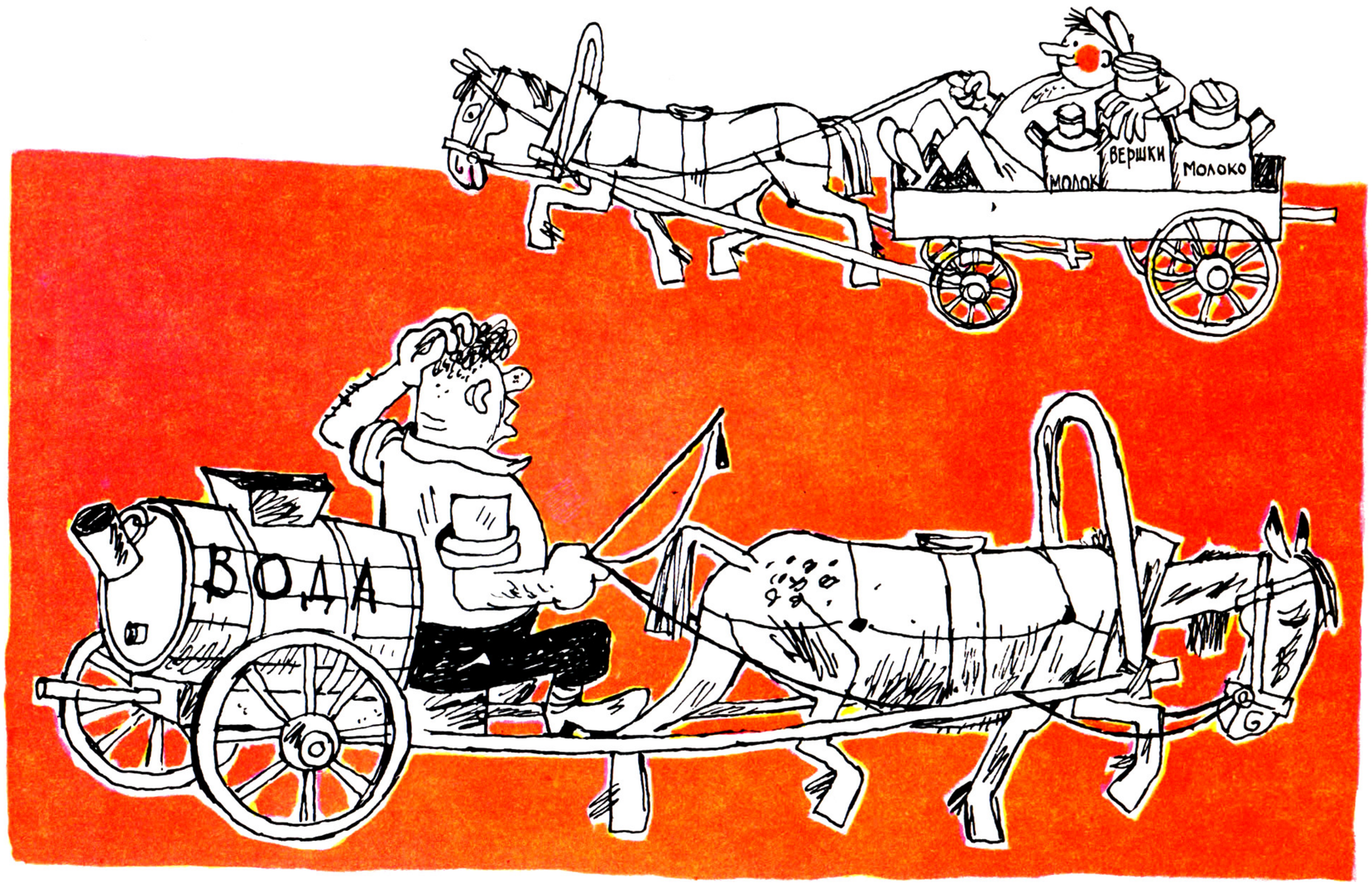

Яке їхало, таке й здибало.

ГРИЗУНИ-ХАЗЯЇНИ

Він живе і не в селі,
І не в місті, а «при місті».
«У дворі собаки злі»,
Ну там кури і кролі
Й поросята. Ну, не з двісті
І не сто. Та хто лічив?
А злічити б хтось узявся,
У півсотеньку голів
Ще б, дивися, і не вклався.

А сімейку отаку
Треба ж якось годувати.
Скільки треба ячміньку,
Скільки треба на муку,
Щоб з картоплею мішати, —
Кожен тиждень по мішку?
Устигай лиш купувати,
Все цій прірві до смаку,
Все їм мало, не багато.

Уявляєте, яка
Тут морока. Й не питайте.
І картопля, і мука,
І макуха, і луска,
Замішайте, щоб м'яка,
Нагодуйте, напувайте.

Ох, робота не легка.
А проте — не уявляйте.

Все і ви зробить змогли б.
Не потрібна ні мука,
Ні макуха, ні луска,
А потрібен
свіжий хліб.

Хліб. Отой, що в магазині,
Що спекли для трударів,
У мішку або в корзині
Пре «хазяїн», аж упрів,
Будуть жерти хліб той свині
В темних закутках хлівів.

Не складна, виходить, справа
Ту отару вгодувать.
І «хазяйка», жінка брава,
Устига лише ламать
Хліб отой на половини,
На третини,
Четвертини,
А бува, що й на крихтини,
Як, сказати б, на їдця —
Поросятам чи індикам,
Ще малим чи вже великим,
Що ковтають без кінця.

Не один з'їда мішок
Ця орава жадна, ласа.
І росте на них жирок,
Наростає сало й м'ясо.
Ну, а далі ясно все.
Не складна, виходить, справа.
І хазяїн сам несе
На базар і жінка брава
М'ясо те і сало те —
Всьому дати лад уміють.
Їх зажерливість росте,
Багатіють, аж лютіють.
— І нащо вам птиці тьма? —
Якось стали їх питати.
— Та... дітей же в нас нема,
То розводим пташенята.
Хай нас радують вони,
Хай хоч з них розвагу маєм...

Ну й живучі ж гризуни,
Отакі «хазяїни»,
Що живуть у хаті скраю.

Петро ДОРОШКО.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

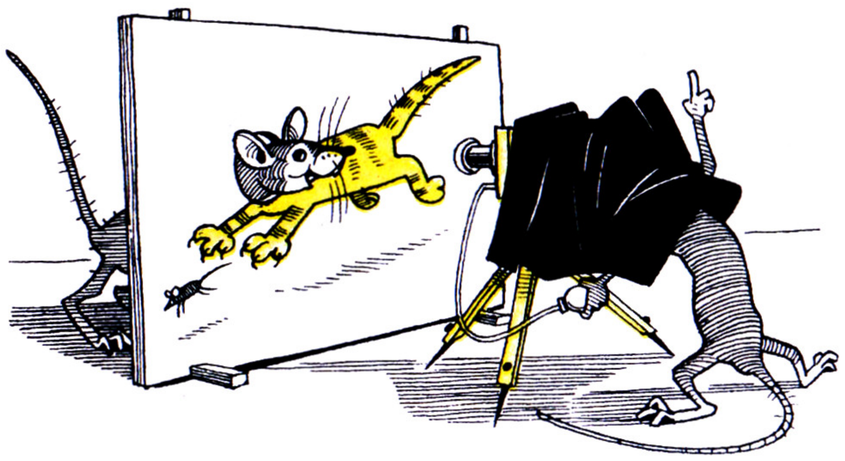

Без слів.

СИН РИБАКА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— У тата отакенна риба зірвалася!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Закинули вудочки.

Мал. Л. БОЙКА

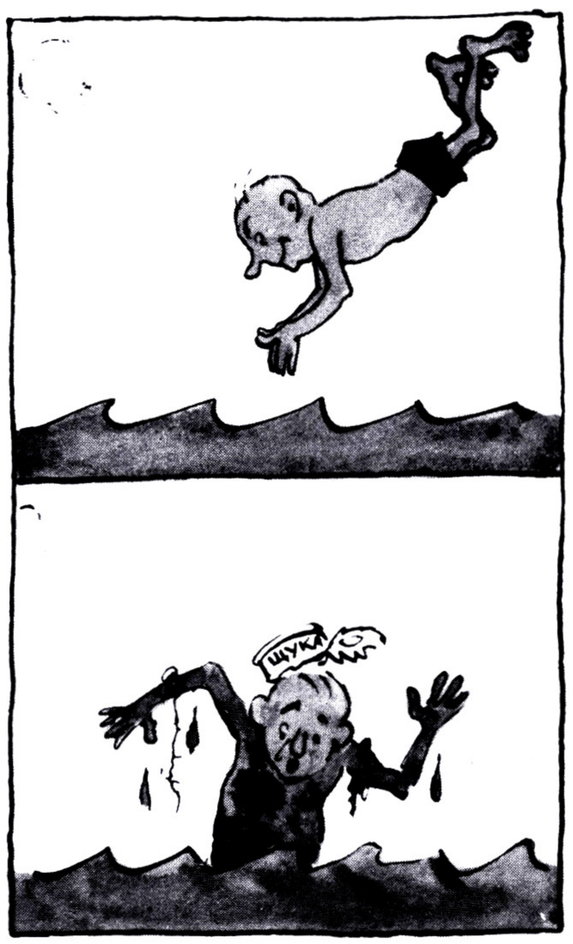

Без слів.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Бач, наш Іван навчився-таки водити мотоцикла!

БРУДНИЙ КОТЕЛ

Це був справжній котел, здійснений за всіма правилами стратегії і тактики. Добре споряджений і озброєний загін, в кількості сорока чоловік, сів на тритонку, непомітно проник у заказник Кобеляцького мисливського господарства і почав оточувати... зайців.

Аж тут, де не візьмись, противник, в особі голови Іванівського низового мисливського колективу т. Олійника В. П. І почав зухвалий супротивник плутати карти блискуче розробленої операції.

Але браконьєри не розгубилися. Вони вдарили по Олійникові брудною лайкою, сіли на машину, зробили блискавичний рейд і опинилися біля села Сухинівки. Там вони знову вишикувалися в бойовий порядок і продовжували полювання в заказнику.

Кобеляцька районна рада Українського товариства мисливців та рибалок детально описала хід цієї баталії і звернулася до голови Кременчуцької районної ради УТМР т. Литвиненка з просьбою встановити імена її учасників.

Але в шановного Василя Федоровича Литвиненка немов пиж у горлі застряв, бо він і досі мовчить.

Кобеляцькі товариші мусили писати до Кременчуцької міжрайонної прокуратури. Прокуратура зобов'язала начальника 1-го відділення міліції міста розслідувати справу і встановити імена браконьєрів та місце їхньої роботи. Думка була така, що не вадило б відзначити учасників операції бодай на товариському суді.

Встановити імена не так уже й важко, адже стрільці проникли в заказник 9 грудня 1962 року на машині ХЩ № 52-90, яка належить Кременчуцькому автозаводу. Але і в начальника 1-го відділення міліції, як видно, трапилось щось непередбачене, бо він нічого по суті цієї справи не зробив, а відбувся папірцем невиразного змісту.

Як бачимо, історія кобеляцького котла ще не дописана.

А її конче треба дописати. Адже надійде новий мисливський сезон і заповзяті браконьєри знову присунуть в заказник і почнуть заганяти нещасних зайців у свій брудний котел.

Л. ПРОКОПЕЦЬ.

Полтавська область.

Осел та хвіст

(БАЙКА)

Ослові з п'яного ума
Хвіст відрубав Хома.
І занепав Осел. Повисли вуха,
Не їсть, не п'є, Хому не слуха.
Вже тиждень не виходить з двору.
А якось у обідню пору
Чи просто так, а може, й на обід
До нього завітав Осел-сусід.
— Як поживаєш, — він пита, —
Чому ти, друже, без хвоста?
Куди його подів? —
І жартома безхвостий відповів:
— Дивак!
Не знаєш моди смак.
А ще й у городі живеш.
— Авжеж... —
Погодився сусід
І геть подибав до воріт.
А через день прийшли у гості
Осел з дружиною безхвості.

Я байку написав, щоб знали всі, звідкіль
Береться стиль.

В. КОРЖ.

м Дніпропетровськ.

ВСЕ БУЛО готово. Доповідач Харлампій Харитонович Гембастий перегортав останні сторінки свого виступу; голова місцевкому Кирило Самсонович Непийвода стурбовано ходив по кімнаті. Обличчя його було проштамповано виразом такої глибокої заклопотаності, ніби він відповідав за майбутнє усього людства. Він хвилювався: хоч би чогось не забути. Чи все передбачено?

Лозунги ніби всі на місці. І не які-небудь формальні, позичені з передовиць... Ось над сценою — всім кинеться в очі «Достроково побудуємо комунізм!» Сам придумав. І оксамитова драпіровка в директорській ложі є, і пожежник на своєму місці стоїть у блискучій касці... Все, ніби, як у людей.

У залі люстра на шістдесят два пуди. Як блисне — аж очі ріже. Хай знають наших! Відкриваємо ж не Будинок культури, а цілий Палац!

Кирило Самсонович усміхнувся. А ловко він техніка Ваську сплавив. Відпочинь, мовляв, сьогодні. Ну й вдасться ж таке пронирливе. Стій собі коло пульта та смикай за свої рубильники. Так ні ж — до всього йому діло є. Нічого, обійдемося на цей раз і без непрошених представників громадськості. Так воно спокійніше.

Але якийсь підпільний шашіль точить профспілкову душу Кирила Самсоновича.

— Дунайки, гаспидські душі, не дістали. А коли ще про це говорилося... А шеф так же її любить. Сцена крутиться... Це добре — як у Києві!.. Ікра є. Ота, як її, зернова, чи зерно-фуражна... Та дорога ж, бісова личина!

Раптом Кирило Самсонович зупинився посеред кімнати, потер долонею лоба.

— Здається, ніби й усе... Ага, а юшка?

Він відчинив двері в сусідню кімнату. Там метушився коло довгого столу взятий напрокат із чайної повар.

— Яшко, — гукнув стривожено Кирило Самсонович,— як з юшкою, голубе? Вариться, кажеш. Дивися ж мені, щоб усе було в ажурі. Усяка там калькуляція, імітація і все таке інше!

— Да! — спохватився Кирило Самсонович і застережливо підняв угору палець. — Ти ж пам'ятай, що Васьки сьогодні не буде, і ти на двох бойових постах. Як тільки Харлампій Харитонович на трибуну — включай люстру.

Враз тишу розірвав дзвінок. Кирило Самсонович аж здригнувся з несподіванки, а потім задоволено усміхнувся:

— А як дзвонить, бісова душа! Що тобі та симфонія!... Що то, значить, постаралася людина...

Побіг на сцену.

Піднялася завіса. За столом сиділа президія. Кирило Самсонович прокашлявся і надав слово Гембастому. Той, притримуючи під пахвою синю папку, поважно вийшов на трибуну.

— Товариші! — сказав він. Але більше не встиг промовити й слова: на сцені щось несміливо скрикнуло, потім зарипіло, ніби немащений віз, і на очах в усіх президія і промовець із трибуною поволі попливли направо за лаштунки.

Зал на хвилину занімів. З-за сцени донісся переляканий крик Яшки: «Ах чорт! Карусель работаїть!», і в залі загриміли оплески...

Тим часом президія в повному складі і промовець випливли з іншого боку на сцену. Зал вибухнув ще гучнішими оплесками, але зі сцени ніхто на цю овацію не відповів поклоном. Кирило Самсонович сидів ніби паралізований. Усі в повному зборі пропливли зліва направо і знову зникли за лаштунками...

На третьому оберті президія виїхала на сцену вже без Кирила Самсоновича. В той час, відштовхнувши розгубленого Яшку, він стояв біля пульта управління і смикав до себе один за одним усі рубильники. У залі й на сцені погасло світло, і президія за столом, і промовець з трибуною зробили кілька обертів у темноті. Потім світло спалахнуло знову і присутні в залі ахнули — сцена розкрутилася так, що аж в очах рябіло. Вона уже не скрипіла, не рипіла, а самовпевнено і загрозливо гула. Харлампій Харитонович, поклавши свою пишну лисину на текст невиголошеного виступу, міцно тримався обома руками за трибуну.

Із залу хтось захоплено вигукнув:

— От фугує!..

Нарешті, звідкись прибіг електромонтер Вася Плоскогубцев. Він поворожив щось коло пульта, і все зупинилося.

Доповідач і кілька членів президії непевною ходою попрямували за куліси. Було ясно, що зараз їм зовсім не до дунайки, не до ікри і не до юшки.

Кирило Самсонович обводив усіх очманілим поглядом і розводив руками...

Н. БУГАЄНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

*** Продовжують надходити відповіді від різних органів на експонати, показані Перцем на «Виставці ширнетреба».**

У № 2 журналу було показано емальовані каструлі Луганського заводу промбудматеріалів імені Артема з етикетками 1 сорту й те, що робиться по той бік етикетки. Щоб приховати брак, бракороби заліплювали тими етикетками на каструлях облуплені та потріскані місця.

Начальник головного управління промбудматеріалів Українського раднаргоспу т. Осика повідомив редакцію, що бракороби й справді вдавалися до такого способу маскування браку. На начальника ВТК заводу Хлудова накладено адміністративне стягнення. Для поліпшення якості продукції на заводі запроваджено двошарове емалювання посуду.

*** Дві відповіді — від Київського раднаргоспу та Київської обласної прокуратури — одержано з приводу експонатів Переяслав-Хмельницької взуттєвої фабрики — забракованої партії спортивних туфель, що були виставлені у № 3 журналу.**

В обох відповідях повідомляється, що за послаблення контролю за якістю продукції директора фабрики Михрина суворо попереджено. Тепер усе взуття, що його випускає фабрика, проходить стопроцентний контроль.

*** У № 5 журналу за випуск великої партії бракованого копіювального паперу звання «заслуженого бракороба» було присвоєно директорові Київської фабрики технічного паперу та картону Лосачову О. І.**

Секретар Дарницького райкому КП України м. Києва т. Плюйко повідомив редакцію, що, після втручання в цю справу райкому партії, адміністрація фабрики розробила заходи для корінного поліпшення якості продукції.

Оскільки якість копіювального паперу тепер значно поліпшилася, Державна інспекція по якості товарів Міністерства торгівлі УРСР зняла свою заборону на його продаж.

*** Читачі написали Перцеві листа, в якому навели багато фактів про безгосподарність голови колгоспу ім. Ватутіна (Ровенська область) Ковальчука І. Т.**

Начальник Дубровицького виробничого колгоспно-радгоспного управління т. Велько повідомив редакцію, що факти, наведені в листі, ствердились.

За безгосподарність Ковальчука з роботи голови колгоспу знято.

Народні усмішки

ГОСТИННА КУМА

Зайшов якось кум до куми. А вона якраз вареники варила. Подумала, що доведеться кума почастувати, і жаль вареників стало. От вона й каже:

— Куме! А ви любите вчорашні вареники?

— Люблю,— відповідає кум.

— То прийдіть, куме, завтра.

Повідомив А. ЗАГОРОДНІЙ з м. Жданова, Донецької обл.

ДОПИВСЯ

Зустрілися двоє знайомих.

— Знаєш, — розказує один, — учора я був у товариша на іменинах, то там якась свиня так нализалася, аж зелені чортики по ньому скакали. Сам бачив.

Повідомив Г. ДМИТРІЄВ з м. Новгород-Сіверського, Чернігівської обл.

ГРІХ НА ГОЛОВУ

В однієї жінки був дуже скупий чоловік. Одного разу вона купила собі новий капелюшок. Коли чоловік дізнався про це, він дуже розгнівався і вигукнув:

— Це якийсь гріх на мою голову!..

Жінка не розгубилася і відповіла:

— Нехай цей гріх краще буде на мою голову.

Повідомив Г. ПСАЛТИРЯ з с. Степань, Сарненського району, Ровенської області.

СВІДОК

Повернулась жінка з роботи додому і застала чоловіка в хаті.

— А, бісів чоловіче, то ти щодня сметану випиваєш, а говориш, що кішка!

— Хто? Та я сьогодні ані ложки сметани не з'їв.

— Ні, їв... Я маю свідка.

— Ану, де той свідок, я його на шматки розірву!

— А що, дурню, рви свої вуса.

Повідомив С. ЧИЖЕВСЬКИЙ з с. Баличі, Городоцького району, Львівської області.

ПОСПІШАЄ...

Зустрілись одного разу два сусіди. Один з них біжить, аж з ніг збивається. Другий і питає:

— Куди це ви так поспішаєте?..

— Та йду до кума посидіти, — відповідає перший.

Повідомив Д. Ю. СТЕЦОВИЧ з с. Павлово, Мукачівського району, Закарпатської області.

ПІП І ХУДОЖНИК

Художник малює ангела.

Піп: — Де ж ти бачив ангела в черевиках?

Художник: — А де ви бачили без черевиків?

Повідомив С. Г. ПУШИК з с. Яворів, Косівського району, Івано-Франківської області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: Київ-47. Брест-Литовське шосе, 94. Тел. 4-95-71, 4-73-94, 5-30-31. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 12 (503) (на украинском языке). Підписано до друку 6. VI. 1963 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01448. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 01307. Тираж 325.000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Любомир ОЛІЙНИК, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ
для спільноти: http://perec-ua.livejournal.com

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Індекс 74393.

АТЛАНТИЧНА СПІВДРУЖНІСТЬ